

Tiszta voltam

Sétáltam haza a Budaörsi úton, kezemben kabát, vizes üveg, ajándékba vett pezsgő. Nem volt időm ebédelni, ez a két gombóc elég lesz. A pénztárcát nem tudtam betenni táskámba, mindjárt otthon úgylis. Szorítottam a többi közé. Ahogy a kártyát visszasüllyesztettem, nyilallt belém: hittem, amit hibámnak nevezteél, pedig tiszta.

Majdnem ledobtam a pezsgőt, rám ordított egy biciklis, valamit elhagyta. Ott hevert valóban pénztárcám a földön és benne minden bizonyíték, hogy én én, még ha a te fejedben már mindig az, aki akkor.

Magadhoz közel engedni elfejtettél. Lefoglalt a címkézés: miért ilyen, miért nem olyan. Ami nekem fontos, neked sok, amit adni tudok, szerinted kevés. Ha valóság nincs, legyen lényeges a fantázia. Szerettem volna szemedben ugyanannak látni magam, akinek a tükörben szoktam. A taktikázástól elment a kedvem. Maradt a helyrehozhatatlanság, a bűntudat.

Elraktározni a veszteséget, hogy egyikünket se sértse. Tételmondatom: önmagam helyreállítása. Mintha egy hibás fájl, bezáratlan keresési oldalt. A nehézség sosem az elszakadás, hanem hogy ne akarjam megosztani veled, amit közben láttam. Tapasztalat. Olvadó gombóc.

Szégyelltem, okoltam magam pályaudvaron, a mozi előtt. Most már megbocsátanék. Fölldozódni egyedül akarok.

Lehetőség lehetne: megtudd, megértsd, mindketten átalakultunk. De hol marad a nagy beismerés, amikor egy pillanatra valamelyik járdaszélen elhagyod egykor volt önmagad. Nem tűnik föl, már nem a tiéd. Romlottál, fehéredtél – nem ismerlek mostanában, hogy megmondjam. Lényegtelen: nem értek el az önibáztatás fázisai. És rólam sem te kell, tudd, előttem legyen világos: tiszta voltam.

A pénztárcáért lehajoltam. A fagyit gyorsabban nyeltem a hőségénél. Az ajándékot átadtam. Felírtam, másnap lejár az igazolványom, ki kell majd cseréltetni.

Virágok közt veled lenni

Nevemet a férfiatól kaptam.
A huszadik század megszokásai
után apám festette a gyerekszobát.
Képtelenséget elnevezni nem
könnyű feladat. De a férfiak
erősek, elbíráják. Születésem
orvosi csoda, negyvenhatéves
anyám, negyvenhétéves apám
biztos megérezéséből: akárhogy
nem szabad hívni a lehetetlent,
nőtt ki ez az eredettörténet.

Nevem ismerkedési eszköz,
magánmitológiám kínos
csendek betöltője. Persze,
kinek mi számít a kétezres
évek elején különlegesnek,
kezdetben felsorolták barátaim,
ismerőseim, osztálytársaim
keresztnevét. Őszelön apám
tudta, nekikezdeni most kell,
hogy télre a vérvonal végét
váró szoba kiszáradjon.
A padló nehogy olyan legyen,
leteregte a napilapot.

Hetekig a *Vas Népe* lejárt
számain lépkedett. Ahogy
a festék földre csöppent,
tekintete önkéntelenül
utána fordult. Két szeme
megállapodott rajtam.
Ma a Florenciák ünneplik
névnapjukat, köszöntjük
kedves olvasóinkat! –
hirdette a változtathatatlan
arculatú rovat. Kék háttér,
nyomtatott nagybetűkkel.

A bemutatkozás nehézségein
túllépve – vagy azonnal
megjegyzik, vagy sohasem –,
felsorakoznak a gyakran
ismételt kérdések. Egyszerűbb
verzióért, becézésekért
a könnyebbség kedvére
hivatkozva, nem haragszom.
Akinek ekkor szólítanak,
azonban nincs köze hozzám.

Az *Önök kérték* ment
minden péntek este.
A kockatévén Koncz
Zsuzsa fekete ruhában
néz a kamerába:
virágok közt veled lenni,
és én fehér atlétában,
rózsás bugyiban hajtottam
végre tornamutatványokat
szüleim ágyán. Még nem
értettem, miről szól,
csak a dallam tetszett.

Sokáig félredefiniáltam
magam. Virágocska –
magyarázta névadóm.
Valóban az voltam,
de egy idő után több
kellett. Kamaszkoromon
végigkaszált az internet,
vele a megvilágosodás.
Nevem jelentése: virágzó.
Abban nincs már elesettség.
Az egyenes szár ringása
a szélben. Inkább büszke,
mint törekeny. Hogy lehet
hát: elneveznek és tartanak
attól, aki ezáltal lettem.

Horváth Florencia (2002) költő, kritikus, a prae.hu főszerkesztő-helyettese. 2021-ben Móricz-ösztöndíjat, 2023-ban József Attila Irodalmi Támogatást nyert. 2024-ben a Salvatore Quasimodo Költőverseny különdíját vehette át. Idén jelent meg első, *Hidtus* című verseskötete a Kalligram Kiadónál.